

İLK SAYFA

Mehmet Akif DUMAN

Gözünüzü kapattığınız zaman ne görürsünüz? (*Hiçbir şey? Karanlık... Sen?*) Ben.. Ben ne istersem onu görüyorum.

(*İntihar etmiş Vildan... Sessiz sedasız; kimselere mektup yazmadan.*)

Evet, biliyorum. İntihar ettiği gün annesi aradı beni. Ağlamıyordu yaşlı kadın. Bunun olacağını herkesten çok o biliyordu zaten. Hastanenin adını söyledi ben sormadan, durumunun iyi olduğunu da ekledi. (*Daha önce teşebbüs etmiş miydi?*) Evet. Defalarca. (*Nasıl biriydi Vildan?*) Çok konuşmazdı. Sessiz ama sakın değil. Babasından bahsederdi sık sık. Delirmiş. Onun gibi olmaktan korkardı. Ne kadar mantıksızlık varsa üşüşürdü kafama, o babasını anlattınca. Ne kadar beyaz önlük varsa düğüm düğüm el pençe. (*Başka?*) Arada bir tren garına giderdi. Sadece rol yapmayanları görmek için; umutsuzluğu, telaşı, ayrılık acısını koklamak için. (*İlginç...*) Müziğin okunabildiğini düşünürdü; seslerden suret çıkarmak gibi. Rakamların etrafında tavaf ettiği iç içe geçmiş yüzlerce siluetten bahsederdi. (*Evet...*) Arada bir gece kalkıp dolaşmış. Mezarlık vardı evlerinin karşısında, oraya oturup sohbet edermiş ölülerle. (*Sence... Yani bunları anlattığında bir gariplik olduğunu sezmedin mi?*) Annesi ile defalarca konuştuk. Ne zaman hastahaneye yatsa yanında ben vardım. Şimdi bu üstü kapalı ihmalkârlık imasına gerek var mı? (*Yanlış anladınız...*) Yanlış filan anlamadım ben. Önünüzdeki dosyayı iyice okusanız görürsünüz. Bu... Sanki engellenemez biçimde onun kaderi idi. (*Ölmek?*) Evet. Bir keresinde pikniğe gitmiştik. Bir taşın altını kaldırdı. Elindeki tahta parçası ile sağa sola itti kaçışan böcekleri. Uzun uzun; işe, okula, alışverişe giden insanlara benzetti böcekleri. Taşın altında hüküm süren gizli saadeti izah etti. (*Ne zamandır tanıyorsunuz onu?*) Çocukluk arkadaşım. Ne kadar geriye gider bilmem. Sadece bir süre, ben üniversitede iken kesildi irtibatımız ama

ben buraya dönünce hemen hemen her gün görüşür olduk. (*Başka? Onun hakkında neler söyleyebilirsiniz?*) Takıntılı biriydi sanırım. Arada bir, hiç sebep yokken, ellerinin yapış yapış olduğunu söylerdi. Evhamlı demek daha uygun. Virgül tanrısı vardır derdi. İnsanların zihnine hükmeden. Bazıları ceplerinde fazladan ünlem taşır, bazıları soru işareti ama en tehlikelileri bu virgül taşıyanlar derdi. Bir türlü nokta koyamayanlar, sürekli devam etmek zorunda olanlar. (*İlginç..*) Eşofman altına gömlek giyenlere çok gülerdi. Üst kat komşuları evde tavuk beslemiş. Babası çok güzel Hacivat oynatırdı. Arabanın ön camına çarpan böcekler için bile üzülürdü. (*Başka?...*) Düdüklü tencere, komik gelirdi ona. Sabah ezanını çok severdi. En kutsal insanlar, başlık parası için çalışan amelelerdir, derdi. Çok yaşa, duyarmış arada bir hapşırıncı. El öpmezdi bayramda, eli yanağına sürerdi. Dedelerin, ninelerin daha bir hoşuna giderdi bu. Kadın gibi kadın olmak, normal gibi normal olmak; çok korkutucu gelirdi ona. Seni normal seni, derdi sevmediklerine. Zeytin verdi en çok, üç kaşarlı severdi tost. Mürekkep kokusunu severdi. Bıyıkları terleyen kadınlardan tiksiniyordu. Münir Nurettin dinleyen adamdan zarar gelmez, derdi. (*Başka...*) Daha yavaş anlatayım, her şeyi not alacaksınız. (*Gerek yok... Nasıl istersen.*) Sonra... Yemek pişirilen kaşık gibiyim, derdi. Ne kadar ne varsa üstünde birikmiş. Ense'nin çok önemli olduğunu düşünürdü. Sinemada, markette, yolda; insanlar birbirinin yüzünden çok ensesini görür. (*Renğin attı, iyi misin?*) İyiyim. (*Su iç bir bardak...*) Teşekkürler... Bilerek yanlış adres tarif ederdi insanlara. Böylece hazıra konmazlar, muhakeme güçleri artar derdi. Penisilin kokusundan nefret ederdi. Çok iyi çay demlerdi. İyi aşçı değildi ama sonuna kadar yerdim o ne yaparsa. Penguenin kuş olup olmadığına takmıştı bir ara kafayı. Bisküvi arası lokum yeyip her sabah limon koklamayı severdi. Cin Ali koleksiyonu vardı; çok korkardı cücelerden. Uyurken köpek, kedi ne kadar evcil hayvan varsa atlatırdı çitin üstünden. Yeşilçam afişleri ile doluydu odası. Filme gideceği vakit evvela yorumları okurdu. Kim hangi filmi sevmedi ise hangisi lanetlendi ise ona giderdik. En uyumsuzunu severdi renklerin, en küçüğünü arabaların, en yağmurlusunu havaların. Sırtında ulaşabildiğin bir yerin kaşınması kadar basit, derdi perde takmaya. Dizilerdeki gülme efektini aşağılayıcı bulurdu. Reklam çıkınca sesini kısırdı televizyonun. Cennette pastırma ve sucuk olduğundan emindi. (*Çok ilginç...*) Bir ara tarikatlara merak sarmıştı. Zikirlerle katılırdı. İnançın bir gıda maddesi gibi tüketilmesi esnasında baklava aramak gibi, kremalı pasta savaşı yapmak; baklava poğaçaya zeminli ulu bir dağ, çınar....(*Bunlar çok ilginç ayrıntılar... Şimdi söyleyeceklerimi yanlış anlama lütfen. Sadece sormak zorundayım. Bir erkek ve bir kadının bu kadar iyi dost olması? Ona karşı bir şeyler hissetmedin mi hiç?*) Aslında... Nasıl desem; eğer ona karşı hissettikle-

rimi söylersem... Sanki bir sevgiliden çok arkadaşa ihtiyacı vardı. (*Anladım. Yalnız mı yaşıyorsun?*) Evet. (*Komşularınla aran nasıl?*) İyi yani pek kimseyi gördüğüm yok, çevremle pek ilgilenmem. Hem.. Vildan için buradayım. Neden benim hakkımda konuşuyoruz? (*Merak ettim sadece.*) Ne zaman taburcu olur Vildan? (*Durumu kritik... Nasıl bu kadar eminsin iyileşeceğinden?*) Emin değilim... Ama hep öyle oldu. Hep aynı ilaçları, aynı miktarda alıp kalkıştı intihara. (*Sizce yaşamayı gereksiz görmesi dışında...*) İntihar etmesinin sebebi ne? Tam olarak emin değilim. Zaten emin olsam mâni olurum yani cenazelere katılmaktan hoşlanan birinden bahsediyoruz... Gelinlik giymekten korkan, misafirlğe gittiği yerde ayakkabı bağcıkları kördüğüm olduğu için orayı terk eden. Deliler ve oyuncaklarla dolu yarı ıssız adalar tasavvur eden... Tütün kolonyası taşırdı çantasında. Bergamotlu çay içerdi, her sabah iki bardak. Evin duvarındaki her bir ölü sinek izlenin bir hikâyesi... Deri terliği vardı üç çift. Bir çocuğun uykusunu bölmek en büyük günahlardandı ona göre. On yaşındaki oğlu ile aynı boydaki babalar için üzüldü. Üstüm başım harf oldu derdi kütüphaneden çıkınca. Küçükken elinde toplu iğne ile ders çalışmış. (*Neden?*) Dikkati dağılınca eline batırmış iğneyi. Parmak uçlarına. Birkaç damla kan eşliğinde... (*Sizce... Yani ideal bir kadın mı idi Vildan?*) Güldürmeyin beni... Burası bir akıl hastanesi değil mi? İdeal kadının burada işi ne? (*Ne zaman fark ettin ondaki bu hâli?*) Delilik diyebilirsiniz. Bunun başka bir tanımlaması olamaz ama bence bu çoğunluktan farklı olmak. Mesela bir keresinde iki ilkokul çocuğuna rastladık. Çocuklara birer şeker aldı bakkaldan. Sonra hayvan taklitleri yapmalarını istedi. Kedi, köpek, horoz... Ne dedi ise hep bir ağızdan koro ile. Sonra zürafa dedi Vildan. Ardından gergedan... Öylece donakaldı çocuklar. Bu delilik mi sizce? (*Bilmem.*) Bence bu farklı bakmak. Kuklulardan çok korkardı mesela ya da çok ince kadın sesi duyunca... Sokakta elinde saksı olan bir adam görme ihtimalini düşünürdü arada bir, kitap basan insanların cennete gireceğini ya da. Delilik mi bunlar? Rüyalarda gezen, ya da rüyalarımıza girip onları tamir eden insanlar; gizli kahramanlar olduğunu düşünürdü. Eşiklerin kutsal olduğunu ya da bataklıkların dünyanın merkezine kadar uzandığını. Delilik mi bunlar? (*Normal insan düşünmez sanırım bunları.*) Sorun da bu. Kim normal olmak ister ki? (*Peki... Çocukluk arkadaşımı Vildan'la dedin. Baban ne iş yapar idi?*) Babam... Müzisyendi. (*Genç yaşta ölmüş sanırım.*) Başka sorunuz var mı? (*Tren garlarına gider misiniz siz de ya da mezarlıklara?*) Vildan ile aramda bağ kurmaya çalışıyorsunuz sanırım ya da onun intiharının faturasını birine mi çıkaracaksınız? Bakın doktor bey... Beyaz önlük giyerek masanın diğer tarafında oturmak size daha büyük gözler, daha kuvvetli bir el yahut iki yönde de düzenli biçimde kan pompalayan bir kalp kazandırmaz

(Çok düzenli bir cümle oldu bu...) ya da konuşmanın başından beri yaptığınız gibi konuyu bir şekilde benim üstüme çekmek Vildan'ın komodin çekmece-sindeki hapların rengini değiştirmeyecek. (Güzel...) Anlamadım. (Gözünü kapattığın zaman ne görürsün Faruk?) Ben.. Ben ne istersem onu görürüm... (Biz normal insanlar karanlık görürüz ya da kesik kesik görüntüler...) Vildan intihar etmedi mi? Başım ağrımaya başladı. (Evet.. Faruk Bey. Bitiriyoruz. Buradaki kayıtlar için birkaç soru sormam gerek. İsim, yaş, adres vs.) Tamam... Evet... (Buyurun.) Sorun sıra ile o zaman. (Aslında bir kısmı zaten doldurulmuş. Meslek kısmı boş, ne iş yapıyorsun?) Ben... Emin değilim. (Bir bardak daha su iç..) Teşekkürler. Ben.. Hay Allah. İnsan mesleğini unuttur mu? (Sana bir kitap göstermek istiyorum. Bir roman.) Evet.. Tabi. (Tanıdık geldi mi?) Evet. Bu benim ismim ama daha evvel kitap yazsam bilirdim herhâlde. (İlk sayfayı açıp oku lütfen) Evet... Bakalım... “İntihar etmiş Vildan... Sessiz sedsız; kimselere mektup yazmadan....”